

Zarin

Masi¹ scotea niște țipete atât de sfâșietoare, încât ai fi zis că dinaintea ei zăcea moartă unica-i fiică, și nu parazitul ieșit din pânțele surorii sale, cum îmi zisese odată. Ar fi trebuit să se facă bocitoare profesionistă. Mama lui Porus a îngenuncheat în băltoaca întunecată a sângelui său și i s-a alăturat lui Masi într-un duet asurzitor. Masa era mai reținut. Și-a șters ochii cu mâneca, a tras aer adânc în piept și a încercat să-și recapete calmul. Polițistul responsabil cu scena accidentului i-a spus lui Masa că trupurile noastre urmau să fie păstrate la morga locală până aveau să se facă pregătirile pentru înmormântare.

Vocea lui sonoră s-a înălțat către locul unde pluteam eu și Porus, la câțiva metri deasupra dezastrului de pe autostrada Al-Haramain din Jeddah, morți de-a binelea, dar nu complet duși dintre cei vii.

Am contemplat scena de dedesubtul nostru: Nissanul fumegând al lui Porus, strivit ca o cutie de Pepsi, mașinile verzi și albe ale poliției, luminile intermitente ale unei ambulanțe a Semilunii Roșii, polițiștii saudiți în uniforme lor kaki cu mâneci lungi și cu beretele lor negre, familiile noastre îndoliate. Poliția blocase banda de avarie și cea mai mare parte a culoarului drept al autostrăzii, pe o lungime de câțiva kilometri, cu conuri portocalii ca

¹ Pentru expresiile în arabă și în dialectele din India, a se consulta glosarul de la sfârșitul cărții (n. r.).

acelea folosite în construcții. Zona din jurul mașinii era marcată cu bandă galbenă.

Avuseseră nevoie de o oră să ne scoată cadavrele din Nissan, dar chiar și așa făcuseră o groază de mizerie. Era sânge peste tot. Sânge cu miros metalic, țâșnind ca un izvor din trupurile noastre. Sânge împrăștiat pe parbriz și adunat în băltoace pe podeaua mașinii. Un cauciuc care se desprinsese cine știe cum în timpul accidentului zăcea la câțiva pași depărtare, scăldat în același lichid întunecat și lucios.

— Mătușa ei, am auzit-o pe Masi spunându-i în engleză polițistului care o întrebase ce fel de rude eram. Sunt sora mamei ei.

„*Masi gare de phansi*“, obișnuiam s-o necăjesc în timpul vieții în gujarati. Mătușa mea care m-ar fi strangulat. În India, țara în care m-am născut, strangularea și sufocarea erau metodele cele mai comune de a scăpa de copiii nedorți. Soluții simple și rapide în cazul fetelor care ar fi trebuit să fie băieți sau al orfanilor ca mine care cădeau pe capul rudelor neentuziaste. Odată, în timpul unei vacanțe în Bombay, o auzisem pe Doamna cu Cățelul povestindu-i lui Masi că erau situații rare când familiile foarte bogate își plăteau servitoarele să se ocupe de asta. Femei puternice și agile din mahalale precum Char Chaali, care se foloseau de perne sau chiar de propriile mâini ca să pună capăt vieții unui nou-născut.

Măinile lui Masi tremurau. Un efect secundar al pastilelor pe care unchiul o silea să le ia pentru „problemele ei cu somnul“, cum îi plăcea lui să le zică. La Masi totul era un efect secundar. Lacrimile, schimbările bruște de dispoziție, bătăile pe mi le dăduse de-a lungul anilor, accesele de furie care o apucau ori de câte ori făceam ceva care îi amintea de răposata mea mamă sau, și mai rău, de răposatul meu tată.

La câțiva pași mai încolo, Masa discuta cu un alt polițist, un bărbat scund și cu burtă care gesticula vehement. Nu eram nici saudiți, nici musulmani, așa că știam că nici eu, nici Porus nu aveam să fim îngropați aici. Expații care mureau în Regat erau trimiși în țara lor pentru înmormântare. Erau proceduri de urmat, acte ce trebuiau întocmite la morgă și la consulatul Indiei. Riturile de dinaintea riturilor funerare.

Dar era evident, până și de sus, că polițistul cel burtos nu discuta despre acte. Arăta către cadavrele noastre strigând într-un amestec de engleză și arabă. Dacă m-aș fi apropiat puțin, cum făcuse Porus, probabil c-aș fi auzit tot ce spunea. Dar n-aveam nevoie s-o fac. Din context nu era greu să ghicești ce-l nemulțumise pe polițist. Puține infrațiuni scoteau mai tare din minți autoritățile Arabiei Saudite decât o fată care să caute din proprie inițiativă compania unui băiat, mai ales a unuia care nu era fratele sau soțul ei.

— O să-mi fie dor de mama, mi-a zis încet Porus.

Nu i-am răspuns. Eu nu credeam că avea să-mi fie dor de cineva. Cel mult de Masa, de dragul vremurilor când se comportase cât de cât normal, a celor câteva prilejuri în care spusese ce credea în ciuda cicălelii lui Masi. Am încercat însă s-o iert pe Masi de dragul conveniențelor. Nu fusesem tocmai Maica Tereza pe parcursul scurtei mele existențe pământești, așa că nu aveam nicio garanție că îmi voi petrece viața de apoi pe vreo plajă cu nisip alb din paradis. De ce să scormonesc amintirile neplăcute dacă oricum aveam să sfârșesc în iad?

Un polițist mi-a scos cardul de acces în școală din geanta sfâșiată. L-am văzut citindu-mi numele și copiindu-l în carnețelul său. *Zarin Wadia. Sex feminin. Vârsta: 16 ani. Elevă. Accident auto.* Dacă profesoara mea de engleză,

doamna Khan, ar fi fost aici, ar fi adăugat: *Elevă strălucită. Pasionată de dezbateri. Copil problemă. Suflet tulburat.*

Polițistul a ridicat o margine a cearceafului alb și mi-a comparat fața cu fotografia de pe documentul de identitate. Era una dintre puținele poze în care fotograful reușise să mă surprindă zâmbind, cu ochiul stâng parțial acoperit de o șuviță neagră și buclată scăpată de sub basma. Masa spunea că în poza aia semănam cu mama în adolescență. Nu era o surpriză. De când mă știam, oamenii îmi spusese că sunt leit mama. O copie identică, cu bucle negre, piele albă și ochi căprui, până la alunița de pe buza de sus.

Eu nu mi-o aminteam chiar așa de bine. Uneori îmi revenea în minte murmurul discret al unui cântec de leagăn, atingerea răcoroasă a unei brățări de sticlă pe obraz și mirosul de lemn de santal și *loban* dintr-un templu al focului. Amintirile erau puține și rare, abia niște senzații trecătoare. Îmi aminteam mult mai limpede cea dintâi zi în care devenisem conștientă de absența mamei mele. Un gol, o tăcere aproape palpabilă în încăperea caldă. Fire de praf dansând în șuvoiul de lumină ce se revărsa pe fereastră. 28 noiembrie 2002. Toamna când împlinisem patru ani. La o săptămână de la moartea mamei – de cancer, îmi ziseseră ei, deși știam că nu era adevărat.

Fusese totodată ziua în care un vecin mă condusesese din apartamentul liniștit, cu două camere, al mamei, din centrul Bombayului, către zona de nord a orașului, în garsoniera deținută de mătușa mea maternă și de unchiul meu în colonia parsi Cama. Lui Masa îi plăcea ideea de a mă avea prin preajmă, dat fiind că Masi nu putea avea copii. Ea, în schimb, era furioasă.

„Fii atentă la cretă!“ se răstise ea imediat ce am intrat în casă. „*Khodai*, uite ce-a făcut fata asta!“

Îmi coborâsem privirile spre locul indicat de ea: desenele cu cretă pe care le făcuse pe gresia de la intrarea locuinței. Pești albi, cu solzi delicați și ochi roșii, o panglică pe care acum scria: *Mu... oc*, adică *Mult noroc*, cum aveam să descopăr mai târziu. *Mult noroc* cu talpa pantofului meu imprimată drept în centru și cu majoritatea *norocului* deformat de dungi trandafirii.

„Toți anii ăștia a trebuit să trăiesc cu rușinea a ceea ce a făcut sora mea“, îi spusese ea lui Masa în acea noapte, crezând că adormisem. „Măcar când m-am măritat cu tine m-ai scăpat de asta și ai pus capăt bârfelor ălor oribile din Parsi Punchayet.“¹

Ca mai toți orfanii bastarzi, n-aveam un statut prea acătării, lucru pe care toți cei din colonia Cama nu uitau să mi-l reamintească, până și după ce Masa mă adoptase și-mi dăduse numele lui pentru a umple locul gol lăsat de tata. „Nu știi ce norocoasă ești, copilă“, îmi zicea vecina lui Masi, cunoscută printre puștii din colonie drept Doamna cu Cățelul, o femeie care mirosea mereu a apă de colonie 4711 originală și a transpirație de pomeranian. „Atâția copii în situația ta ajung de obicei pe străzi! Sau chiar mai rău.“

La o lună după ce mă mutasem în apartamentul lui Masa și Masi, avocatul tatei reușise să-mi dea de urmă. De la avocat, Masi aflase despre testamentul tatei și despre contul lui bancar.

— Câți bani sunt în cont? repetase avocatul întrebarea ei. În jur de un milion cinci sute de mii de rupii, doamnă. Tutorii fetei sunt responsabili de contul ăsta până împlinește douăzeci și unu de ani.

¹ Odinioară for conducător al comunității parsi, compus din preoți și persoane înstărite, în prezent mai degrabă un soi de fundație care se ocupă de întrajutorarea membrilor comunității prin distribuirea de fonduri etc. (n. tr.).

— Slavă Domnului că e cu noi, îi spusese Masi lui Masa după plecarea avocatului. Cine știe ce s-ar fi întâmplat cu banii dacă fata ar fi căzut în mâinile cui nu trebuie?

Doi ani mai târziu Masa acceptase un nou post, de director adjunct la o fabrică de prelucrare a cărnii din Jedda, Arabia Saudită. Spusese că ne-ar fi priiți un nou început.

Și pentru o vreme așa și fusese. În Jedda, cu coasta ei scânteietoare, carusele ei gigantice și mall-urile luminate. Unde aerul era dens și fierbinte și mirosea mereu a mare.

În prima săptămână de la sosirea noastră, la recomandarea unui prieten, Masa ne dusese la Balad, centrul istoric al orașului. „O să fie ca o călătorie înapoi prin timp“, zisese prietenul. Și așa fusese. Dacă luminile scânteietoare și zgârie-norii de pe coasta Mării Roșii erau podoabele orașului, Balad era lui inima străveche, dar încă bătând, cu ulițe înguste ca niște artere pornind din bazarul principal. În aer stăruia, ca un parfum, un miros de cafea prăjită și sare: în *souk*¹, unde bărbații mestecau *miswak* și vindeau orice, de la funii la bijuterii de aur și sandale de piele; pe aleile cu vechi case abandonate din Hijazi, unde femei cu voaluri și unghii vopsite cu henna² vindeau cip-suri de cartofi, bomboane și jucării. Ne întorseserăm acasă la căderea nopții, aducând cu noi frânturi din vechiul oraș sub formă de pungi de plastic pline cu migdale prăjite și rahat turcesc și în sticlucă verzuie de *attar* de iasomie pe care Masa i-o cumpărase lui Masi de la o parfumerie locală. A doua zi însă Masi se plânsese că mirosul parfumului îi

¹ Piață, bazar în limba arabă (n. tr.).

² Praf obținut prin uscarea și zdrobirea frunzelor unui arbust tropical. Are o culoare roșcat-maronie și este folosit la vopsirea părului și ca tatuaj temporar în India (n. tr.).

dădea dureri de cap și aruncase sticluța la gunoi. Fusesse o zi fericită, care nu avea să se repete.

Acum că viața mea se sfârșise, l-am privit pe polițistul care continua să-l interogheze pe Masa în timp ce Masi se aținea la câțiva pași mai încolo, cu o încruntare îngrijorată pe chip. Expresia ei mi-a amintit de băiatul sirian din mall-ul Marea Roșie. Cel cu părul negru cârlionțat, nasul coroiat și o cicatrice deasupra sprâncenei stângi. Fusesse primul băiat cu care-mi dădusem întâlnire după ce îmi pasase numărul lui de telefon mâzgălit pe o foaie mototolită de carnețel, din spatele unuia dintre palmierii ăia artificiali nefiresc de înalți din mall. Fusesse și primul băiat pentru care chiulisem de la școală, deși nu îmi plăcea de-adevăratalea de el. Ne petrecuserăm cea mai mare parte a întâlnirii mergând cu mașina lui și privind nervoși în jur ca să ne păzim de poliția religioasă. Nici nu prea vorbiserăm între noi: engleza lui era cumplită, araba mea – și mai rea. Ne tot zâmbiserăm unul altuia până când și zâmbetul devenise penibil. Încă îmi mai aminteam cum se terminase întâlnirea: el se uitase nervos la stânga și la dreapta ca să se asigure că nu e niciun pericol, se încruntase ușor și îmi dăduse un sărut rapid și nervos pe obraz. Aveam paisprezece ani.

Lângă mine, Porus a oftat. Era deprimat și asta îl îngreuna. M-am simțit trasă în jos odată cu el. Aveam presimțirea că, dacă am fi coborât, am fi rămas legați pentru totdeauna de locul accidentului.

— Renunță, Porus, i-am zis. Nu ne putem întoarce. Trebuie să ne vedem de drum.

L-am luat de mână.

Când aveam nouă ani, un mare preot de la templul focului de pe lângă colonia Cama din Bombay ne pusese să descriem ce credeam că se va întâmpla după ce vom

muri. Deși știam că tema era inutilă (nimeni de la școala noastră teologică de vară nu răspunsese vreodată corect la întrebările preotului), mă pomenisem scriind două pagini. Mi se păruse o schimbare amuzantă față de eternele pocnituri din degete menite să țină la distanță spiritele demonice și față de murmurul monoton al rugăciunilor ce alcătuia zgomotul de fond al majorității vacanțelor mele în India.

Descrisesem sufletele așa cum mi le imaginam eu, ușoare ca fulgii și invizibile, plutind în sus printr-un strat de nori care arăta ca unul de bumbac, dar era răcoros, cețos și foarte ud. Până ce sufletele străbăteau plafonul noros, veșmintele lor lumești aveau să fie îmbibate de umezeală. Apoi aveau să treacă printr-o zonă însorită și caldă, care mirosea a pâine prăjită, apoi printr-un nou strat rece și umed. Cald, rece, cald, rece, până ce aerul se subția și cerul se întuneca, devenind din albastru-deschis bleumarin.

Descrisesem apoi spațiul extraterestru. Stele pretutindeni, ca niște gămălii de diamant. Comete cu cozi sfârâind de foc incandescent. Ploi de meteoriți roșii, portocalii și albaștri. Planete colorate învârtindu-se în jurul unor sori fierbinți. Sufletele aveau să-și continue mult timp ascensiunea prin acest spațiu vast și scânteietor, până ce aveau să ajungă într-un întuneric profund, unde capetele lor aveau să atingă ceva care părea un plafon, dar era o membrană delicată străbătută de vinișoare subțiri, gata să se sfâșie dac-o împungeai cu degetul. Dincolo de această membrană se aflau raiul sau iadul, în funcție de felul în care se comportaseră sufletele pe pământ.

Preotul ne adunase lucrările și parcursese în fugă descrierile.

— Unii au o imaginație bogată, comentase el. Dar nu asta se întâmplă de fapt.

Ne explicase că pentru zoroastrieni¹ moartea era urmată de o călătorie care începea trei zile mai târziu, la piciorul unui pod argintiu ce se arcuia în sus, pierzându-se într-o strălucire orbitoare. La trei zile după moarte fiecare suflet trebuia să traverseze acest pod, numit Chinvat.

Crescând, începusem să mă gândesc la pod ca la Calea Gloriei sau a Rușinii. Soarta ta se ascundea în Preasfânta Strălucire de Deasupra sau în Abisul Întunecat de Dedesubt. Dacă păcătuiseși prea mult, podul avea să devină subțire ca o muchie de cuțit și aveai să cazi în abis, fără însă să te aștepte damnarea eternă care era pacostea atâtor religii monoteiste. Pentru zoroastrieni iadul era ceva temporar, asemănător cu ideea de purgatoriu a evreilor și romano-catolicilor.

Crezusem că ideea Chinvatului era specifică zoroastrismului până la doisprezece ani, când Mișal Al-Abdulaziz, cea mai răutăcioasă fată de la Academia Qala, mă informase despre existența unui pod similar în credința islamică: Aș-Șirat, sau Podul spre iad.

De-a lungul timpului fuseseră momente când mi se păruse că cearta mea cu Mișal pe tema asta era inutilă. În fond, tot ce știa Mișal despre ceea ce se petrece după moarte se rezuma la cadavre puse în cutii și îngropate în morminte dreptunghiulare. La fel, ceea ce știam eu se limita la cadavre înfășurate în lințolii și cărate de ciocli în susul unor scări, pentru a sfârși ca feluri pe lista de bucate a vulturilor ce dădeau ocol Turnului Tăcerii de pe dealul Malabar din Bombay.

Dedesubt au scânteiat girofaruri: la scena accidentului sosise încă o dubă. Din ea au ieșit doi bărbați în uniforme

¹ Cult religios străvechi, monoteist, care mai persistă sub formă de comunități reduse în India și Iran. Se bazează pe învățăturile profetului Zarathustra (Zoroastru). Adepții ei cred în Ahura Mazda, divinitatea supremă, și în dihotomia dintre bine și rău (n. tr.).

albe, probabil ca să ne transporte cadavrele la morgă. Porus n-a părut să remarce. A continuat să se uite fix la mama lui, singura, cu excepția unchiului meu, care părea să verse lacrimi sincere.